SINIMUSTA

SINIS VELJENI, KUN
MINÄ KUOLEN,
MINÄ HEILUTAN
TAPPARAA....!!

N:o 2 Tammikuun 25 p:nä 1935

V.K-ma.

ODOTAMME TEIDÄNKIN
YHTYVÄN SUUREEN ARVO-
VALTAISEEN ASIAKASPIIRIIMME

KIRJAPAINO GRAFIA

TURKU, LINNANKATU 27. PUHELIN 1189
OMIST. MAUNO NUOTIO

TURUN SUOMALAINEN SÄÄSTÖPANKKI

Perustettu v. 1904

Tallettajain saamiset nykyään

110.000.000 markkaa

Konttori avoinna klo 10—15
pankin omassa toimitalossa Kauppatorin varrella.

Lång Humalistonkatu 15 lähellä asemaa **Myy halvalla:** Miesten paitoja 20: —
Naisten villasukkia 9:50 y.m. alaan kuuluvaa

Turun Kansallinen Kirjakauppa

Linnankatu 16. Puh. 560 ja 3660

KirjaKauppa
PaperiKauppa

Pienkarjanhoitajain Liitto

Turku - Kauppiaskatu 9 b, A. - Puhelin 2129

Tuottajain hallitsema, yksityisyrittäjä-periaatetta edustava kaupallinen järjestö

TOIMISTOJA:
Kouvola, Kaipiainen, Sairala, Hamina, Kotka, Selänpää, Heimola, Kuopio, Lahti, Oitti, Hikiä, Helsinki, Hämeenlinna, Ilmajoki, Koskenkorva, Nurmo, Lapua, Kauhava, Kauppi, Ylihärmä, Kauhajoki, Woltti, Ylistaro, Isokyrö, Oulu sekä useampia sivutoimistoja eri puolilla maata.

„Yhteinen etu yläpuolelle yksityisten etujen"

Oy. VIENTI—EXPORT Ltd.

Turku, Kauppiaskatu 9 B.
Puh. 1188 & 3199. Kaukopuh. A 9. Maaseutupuh. B 1.
Sähköos. SAWMILLS.

SAHOJEN KESKUSLIIKE PUUTAVAROIDEN
VIENTIÄ JA LAIVAUSTA VARTEN

Oy. Turun Muna

Turku. Yliopistonkatu 13.
Puhelimet: 4101, 4102, 4103.

Kananrehujen ja kanalatarvikkeiden erikoisliike.

Kananmunien vientiliike.

Nousevan Suomen aikakauslehti

SINIMUSTA

Tutustu sisältöön ja arvostele!

Vuosikerta vain Smk. 25: -

Täytä jo tänään lehden lopussa oleva tilauslomake!

SINIMUSTA

SINIMUSTA - JÄRJESTÖN LEHTI

Numero 2 — 25. 1. 1935

TOIMITUSNEUVOSTO: ELIAS SIMOJOKI / REINO ALA-KULJU
VILHO HELANEN / SAKARI VAPAASALO

TOIMITUS JA KONTTORI: ALLAN VIRKKUNEN, vastaava toimittaja
HELSINKI, MIKONKATU 15. A. JAAKKO SNELLMAN, toimitussihteeri ja
Auki 11—15. Puhelin 20306. taloudenhoitaja

Päivän sana.

Meille sinimustille on elämä joka suhteessa taistelua, taistelua Suomen nuorison sielusta ja — omasta sielustamme. Emme voi lähteä julkisen elämän armottomaan kamppailuun ellemme ensin ole voittanut omaa itseämme. Taistelu on ensin alettava — omasta sielusta, ensin on meidän voitettava omat pyyteemme ja halumme, tehtävä selvä ero Kristuksen ja saatanan välillä, saatava palvelevaa uhrimieltä, oltava selvillä siitä että jokainen meistä elää jakamatonta, onnellista Suur-Suomea varten, vasta sitten voi taistelumme kääntyä ulospäin.. Jeesus sanoo: »Vaan joka teistä suurin on, hän olkoon kaikkien teidän palvelija.» — Se on suurin joukossamme, joka ensimmäiseksi kieltää itsensä, ottaa ristinsä ja seuraa sisäistä käskyä, joka pakottaa meitä kansallisen ylösnousemuksen vaiheelle. Vain se julistus, se tie vie perille, jonka sisältö on r i s t i. Risti ei ole meille kuoleman tunnuskuva, vaan se on meidän toivomme ja uskomme. Jos risti kaatuu, ei meitäkään enää ole ja niin on taistelumme ollut turhaakin turhempi. Kilvoituksessa on alati katsottava ristiin ja tunnettava omiksi sanat: »Oi risti, ainoa toivomme!» Meidän on päästävä perille kestävässä kilvoituksessa ja valamme mukaan huudettava Jumalaa avuksemme. Vuoden alkaessa tehdään laskelmia ja suunnitelmia. Älkäämme jättäkö omaa kilvoitustamme tänäkään vuonna! Suuret vastukset ja kiusat ovat edessämme, levottoman ajan ja vaarojen keskellä kutsuu Jeesus meitä ojentaen kätensä: »Tulkaa minun tyköni!» Seuratkaamme tätä kutsua niin meillä on kaikesta huolimatta kestävä rauha, katseemme kirkas ja työssämme siunaus.

Jorma Tevaluoto.

Luigi Salvini kertoo Italian nuorimmista.

Teidän lienee kiintoisaa kuulla jotakin nykypäivien italialaisesta pojasta, mitä hän tekee ja miten hänet kasvatetaan. Tärkeintä on silloin muistaa italialaisen luonteen erikoisuus ja se, minkä aseman italialainen nuori on saanut jokapäiväisessä elämässä. En pysähdy kertomaan siitä erinomaisesta huolenpidosta, jota Italian hallitus osoittaa äidille ja hänen pikku lapselleen ja jota varten on toiminnassa erikoinen lastensuojelujärjestö (Opera Nazionale Maternità ed Infanzia), joka lähtee siitä periaatteesta, että jokainen lapsi kerran on oleva rikkauden tuottaja omalle maallensa, on oleva sen puolustaja ja samalla perheen suuri yhdysside. En selosta myöskään niitä monia muita laitoksia ja kouluja, joita fascistinen Italia on perustanut nuorisollensa, joka kasvaa ja kehittyy valtion isällisessä huolenpidossa ja vakavassa, kansallis-isänmaallisessa ilmapiirissä. Sitävastoin aion puhua siitä, mikä asema italialaisella nuorella on perheessä.

Jo siitä hetkestä, kun lapsi alkaa liikkua ja ymmärtää puhetta, kohdistuu vanhempien huomio siihen, ettei lapsen elämä tulisi luonnottoman eristetyksi kaikesta siitä, minkä katsotaan kuuluvan aikuisille. Silti ei myöskään tahdota antaa »hienon» esiintymisen pakkokasvatusta ottamalla perheeseen jokin saksalainen tai englantilainen lapsenhoitajatar, koska ollaan sitä mieltä, että vieraan kielen opettamisella lapselle on se haitta, että se heikontaa äidinkielen hallintaa ja vivahdusrikkautta. Ei mitään tällaista! Lapsi on perheessä yksilö kaikkine pikkuvaltiaan oikeuksineen, häntä kunnioitetaan, ja hän on samassa arvossa kuin vanhempansa, jotka hänelle ovat kuin kaksi suurta ystävää. Vanhemmat käyttävät arvovaltansa vain aivan välttämättömissä tapauksissa, sillä he tahtovat korostaa lapsissaan sitä arvontuntoa ja sitä persoonallisuuden voimaa, joka myöhemmin antaa elämän taistelussa ja elämänuran valinnassa tarpeellisen moraalisen varmuuden. Kunnioituksen tunne vanhempia kohtaan muodostuu nuorissa luonnollisesti siitä arvonannosta, jota hän tuntee näiden suurten ystäviensä tietoja ja voimaa kohtaan. Yleensähän lapsi ei anna tällaista arvonantoa siksi, että sitä pidetään erillänsä »kunnioitettavan välimatkan päässä». Italialainen lapsi sinuttelee isänsä ja äitiänsä sekä kysyy heiltä kaikkea, mitä hänen päähänsä juolahtaa sekä esittää oman arvostelunsa kaikista asioista. Vanhemmat saattavat siten joka hetki seurata lapsensa kehitystä ja ohjata hänen luonnettaan.

Italian fascistinuoriso kantaa marxilaisia sanomalehtiä poltettaviksi.

Mutta perheen suurin ilo on, että lapsi on vilkas. Italian nuoret ovat, kuten tiedetään, luonteeltaan vilkkaita ja kujeilevia. Niinpä italialaisessa nuorisokirjallisuudessa sankarit, joita jokainen heistä tahtoisi jäljitellä, ovatkin suuria vekkuleita, seikkailijoita, jotka eivät ole lukutoukkia ja joilla ei ole kymppiä huolellisuudessa. »Pitkänenän seikkailuissa», »Gian Burrascan päiväkirjassa», Jambon seikkailukirjoissa ja Salgarin mielikuvituksellisissa kertomuksissa italialainen poika löytää yhtenäisen, ihmeellisen ja viehättävän eepoksen, josta hän ammentaa itsevarmuutta ja seikkailuhalua, joka opettaa hänet väheksymään vaaroja ja elämään keskellä pientä maailmaansa sankariensa tavoin. Pienen ystävämme ylpeys, »gloria» (ja sanokaamme salaa: myös hänen vanhempiensa ylpeys) on juuri noissa kujeissa, jotka kaikki ovat älykkäitä, miellyttäviä ja hauskoja, eivätkä pahanilkisiä, sillä hän on pohjimmaltaan kuitenkin hyväsydäminen. (Että sydämen hyvyys on oleellinen piirre nuoren italialaisen luonteessa, sitä tavallansa osoittaa sekin, että huomattavin poikakirja, jonka on kirjoittanut De Amicis, on nimeltään »Sydän»; se on käännetty melkein kaikille kielille, suomeksikin.)

Tavallisesti poikien kujeet eivät ole etsittyjä,

vaan ne johtuvat siitä, että hänen itsevarmuutensa ja kykynsä arvostella maailmaa jo pienestä pitäen saattavat hänet toimimaan yksinkertaisen, loogillisen filosofian mukaisesti niin, että se vie hänet seikkailusta seikkailuun. Joskus hänen ensi kokemuksensa ovat ikäviä sivullisille ja vastenmielisiä hänelle itselleenkin. Mutta vanhemmat eivät tee mitään estääkseen maailmaa häntä kolhimasta, koska he tajuavat sen kasvatuksellisen merkityksen. Jälkeenpäin he sitten lohduttavat häntä kuin omaa ystäväänsä, jota onnettomuus on kohdannut.

Ylläolevasta käy selville, että Italia antaa suuren merkityksen kaikille niille tekijöille, jotka voivat vaikuttaa tulevan miehen luonteeseen. Eikä niinollen ole lainkaan ihmeellistä, että Italian nuoret vakavinakin hetkinä kykenevät yksinäänkin toimimaan kaikella sillä vakavuudella ja arvostelukyvyllä, joka on ominaista vain toisessa ilmanalassa kasvanneelle, toisenlaisen kasvatuksen saaneelle, kehittyneelle yksilölle. Onkin huomattava, että italialainen poika tahtoo itseänsä nimitettävän ei vain nimellä »Barichino» (veijari), vaan myös nimellä »omino» (pikku mies), mikä hänelle on niin suuri kunnia, että jo sen tavoittaminenkin tekee hänet tottelevaiseksi, järkeväksi ja opinhaluiseksikin.

Italialainen kasvatus on samalla kertaa yksinkertaista ja monimutkaista. Yksinkertaista, koska se antaa lapsen omalla luonnollisella tavallaan kehittyä, mutta monimutkaista, koska se vaatii yhtämittaista valvontaa ja mitä runsaimmassa määrin ymmärtämystä vanhempien puolelta. Kuitenkin siinä esiintyy vaara: nuori saattaa vanhentua liian nopeasti, koska hän ottaa osaa perhe-elämään yhtä tärkeänä tekijänä kuin vanhempansa. Tästä ei kuitenkaan ole vaaraa italialaisen elämäntavoille. Lapselle on aina mahdollista tuttavallinen keskustelu, joka ei ole koskaan vaikeatajuista eikä raskasta. Keskustelu perheen keskuudessa on lepohetki, se on iloista yhdessäoloa työpäivän jälkeen. Mutta jokatapauksessa tämä vaara on täydellisesti poissa fascistisissa järjestöissä (BALILLA DELLA LUPA, BALLILLA, AVAUNGUARDISTA), jotka antavat hänelle isänmaallista, kansalliskunnon- ja sotilaskasvatusta, ja jotka saavat aikaan sen, että hän joutuu läheiseen suhteeseen tuhansiin ikäisiinsä.

Pieni ystävämme kasvaa niinollen perheen, koulun ja fascististen järjestöjen piirissä yksilöksi, joka ottaa elämän vakavalta, tosipohjaiselta kannalta ja on valmis kestämään taistelut, jotka hän kohtaa. Hän ei ehkä ole kielitaituri, mutta osaa ainakin omaa äidinkieltänsä; ei tunne sovinnaisen kasvatuksen juhlallisia muotoja; on varma, jalosydäminen ja lainkuuliainen. Hän on nuori apulainen vanhemmilleen, suurille ystävilleen. Hän on kehittynyt »pikku mies», johon Isänmaa jo voi kiinnittää toiveensa. Erinomainen kansalainen, vakava työntekijä, peloton sotilas.

Balilla.

Ankaraa tilintekoa.

Epäitsekästä uhrimieltä ja pelotonta taistelutahtoa tarvitaan.

Moni Suomen nuori on saanut, seuratessaan aikaansa, tuntea sydämessään katkeraa pistosta ja huolestumista kansansa tulevasta kohtalosta. Voiko tätä menoa jatkuen, kansamme säilyä sisäisesti ja ulkonaisesti itsenäisenä tulevissa suurissa kansojen kamppailuissa? Voiko nykyinen nuoriso katsella välinpitämättömänä kaikkea tuota lokaa ja saastaa, jota Suomen kansaan alituiseen kylvetään?

Ei! Se ei voi olla paikallaan, se ei voi toimettomana ja rauhallisena katsella, kuinka Isänmaatamme pala palalta myydään viholliselle. Eikö tämä ole totta — minä kysyn vain — eikö ole kyllin varmoja todisteita tuosta viheliäisestä silmänpalvelemisesta ja ulkonaisesti niin viattomalta näyttävästä toiminnasta? Voiko nuoriso koskaan yhtyä tällaisten salakähmäisten raukkojen riveihin, joilla ei totisesti ole minkäänlaista inhimillisyyttä päämääriensä täytäntöönpanossa. Voi niitä raukkoja nuoria, jotka houkuttelemalla ja pakottamalla on pakotettu väärille poluille!

Puoluemiesten taholta on luvattu paljon, on puhuttu kerrassaan satumaisista kultapäivistä, mutta — rakkaat nuoret — mitä he ovat todellisuudessa antaneet? Ettekö kaikki, myös tekin, jotka kuulutte heidän riveihinsä, ettekö ole tässä asiassa samaa mieltä? Heidän lupauksensa ovat olleet pelkkää valetta, tyhjää sanahelinää ja täyttymättömiä lupauksia. Luokaa katseenne itäänpäin ja katsokaa tarkoin, mitä siellä näette. Ette löydä sieltä ainakaan niiden lupausten täyttymistä, joita senkin maan johtajat ovat alaisilleen luvanneet. Vieläkö vaaditte, että oma kansammekin saisi osakseen saman kohtalon kuin ne monet Suomen heimot ja heimoveljemme, jotka nyt viruvat joko vankiloissa tai nääntyvät pakkotyöleireillä? Tämäkö on sitä käytäntöön sovellutettua aatetta? — Ei Suomen mies eikä nainen voi alistua tällaiseen kohteluun johtajien taholta. Ne vapaussodan sankarit ja sankarivainajat, jotka näyttivät meille todellista tietä, todellista suoraa kurssia isänmaanrakkaudessa, pystyvät meille todistamaan sen barbaarilaisuuden, mikä sanotulta taholta tulee uhkaamaan kansaamme, rehellistä Suomen miestä, jos annetaan perään tuumaakaan.

Meillä on velvollisuuksia Isänmaatamme kohtaan, painakaamme se kerta kaikkiaan mieleemme ja luopukaamme jo ensi iskulla kaikesta lapsen uskosta ja luottamuksesta, jota osa nykyisestäkin nuorisopolvesta osoittaa. Me kerran muodostamme Suomen tulevan miespolven, joka on vastuussa maan tulevaisuudesta. Tahdommeko edelleenkin seurata niitä, jotka ennen pitkää vievät kansamme perikatoon ja hävittävät kalliisti, veriuhrauksin lunastetun Isänmaamme?

Eikö kantaudu teidänkin korviinne ne surkeat, heimoveljiemme valitushuudot, ryssän, veriviholliisemme orjuudesta Karjalan ja Inkerin kunnailla? Eikö veri kuohahda todellisen suomalaisen miehen suonissa, kun hänelle silminnäkijät kertovat siitä raa'asta kohtelusta, jonka alaisiksi heimoveljemme ovat joutuneet? Kodit on hävitetty, asukkaat viety orjuuteen ja lapsista tehty neuvostosotilaita, pantu aseet heidän käsiinsä, ja nämä onnettomat kovaosaiset, vailla kaikkea vapautta, eivät edes tiedä, ketä vastaan heidän on täytynyt kalpansa nostaa. Voi, jos he kerran tietäisivät ne isiensä ja äitiensä monet kyyneleet, jotka ovat vuotaneet tämänkin kansan puolesta! — Etkö jo, Suomen nuoriso, kavahda veljiemme surmaajaa, etkö näe, kuinka monen suomalaisen henki haudastakin asti huutaa kostoa pirulle?

Onko tämä liian aikaista nousua ja villitystä? — Kuka tätä uskaltaa väittää, hän katsokoon — sanon sen vieläkin kerran — katsokoon siihen maahan, josta suomalaiset on niin tyystin hävitetty, että heitä tapaa vain synkimmästä piilopirtistä oman perheensä keskuudesta, missä he elävät siinä toivossa, että Suomen nouseva nuoriso edes pelastaisi loput heidän onnettomista, turvattomista lapsistaan, joissa suomalaisuuden tunto ja kansallishenki on vielä jaksanut kyteä. Meillä on vaatimuksia, ja ne ovat oikeutettuja, mutta meillä on ennen kaikkea *velvollisuuksia.* Ehkä jotkut ajattelevat, että tämä kaikki on turhaa. Siitä olemme jo tarpeeksi kuulleet. Joka tapauksessa me emme väisty emmekä horju, me emme peräänny tässä asiassa, me emme väisty tippaakaan silloin, kun korkeitten aatteittemme päämäärä on täytettävänä! Painakoon sen mieleensä jokainen, joka joukkoomme pyrkii ja väistyköön se, jota tällaiset vaatimukset peloittavat!

Mihin velvoittaa meitä korkea päämäärämme? Se vaatii ennen kaikkea epäitsekästä uhrimieltä ja pelotonta taistelutahtoa. Me kannamme yllämme heränneiskansan värejä, ja se vaatii meiltä kieltäymyksiä. Sellaisen

Juutalais- ja vapaamuurarikysymyksestä.

Uuden ajan ja uusien käsitysten vaikutusten pakoituksesta on kaikkialla maailmassa ryhdytty entistä kiinteämmin tarkkailemaan kaikkia niitä voimia ja mahteja, joiden on syytä luulla olevan osallisina kansakuntien ennen näkemättömään kurjuuteen ja sekasortoon saattamisessa. Niinpä ovat esim. juutalaiset ja vapaamuurarit saaneet osakseen ennen kokemattoman perusteellisen ja lahjomattoman tarkkailun. Tämän työn tuloksena on koko maailman silmien eteen vedetty täysin todistettuina mitä hämmästyttävimpiä tapahtumia ja suunnitelmia.

Juutalaisen hengen edustajien erikoisena harrastusten kohteena on *kansanyhteyden ja kansan moraalisen elämän hävittäminen.* Siihen sisältyy eriuskoisuus, houreopit, siveetön kirjallisuus, repivä taide, väärään suuntaan kehitetty liberalismi, moraalittomien elämäntapojen ihanteeksi asettaminen, kansojen taloudellinen orjuuttaminen ja ennenkaikkea puolue- ja luokkajaoitus, jonka kautta saadaan kansan puolustustahto ja -kunto painetuksi sanalla sanoen olemattomiin. Mitä taas tulee jo mainittuihin vapaamuurarijärjestöihin, niin edustavat ne kaikkialla maailmassa n.s. »ympärileikkaamatonta juutalaisuutta», ollen vertatiihkuvilla valoillaan ainaaksi sidotut noudattamaan ehdottomalla kuuliaisuudella ylempää tulevia ohjeita ja määräyksiä. Kaikkialla missä aste asteelta on kyetty seuraamaan vapaamuurareille tulevien käskyjen lankoja, on ehdottomalla varmuudella todettu alkuperäisinä käskijöinä *juutalaisia.* Tämä seikka ei ole omiaan enää kovin suuressa määrin nostamaan meilläkin mitä korkeimmissa asemissa loistavien vapaamuurarien lähimmäisrakkauden ja isänmaallisuuden kunniakehän loistetta. Jos sen lisäksi tarkastelemme luetteloa Suomen vapaamuurareista, antaa se vajavaisuudestaan huolimatta suorastaan hämmästyttävän selvästi ilmi monien »suomalaisten» nousemisen syyn yhteiskunta- ja talouselämämme alalla. Ja mitä ajattelee harras kristikansa siitä, että sen sielunpaimenten joukossa on vapaamuurarivalan tehneitä miehiä? Mitä sanoo harhaanjohdettu työmies siitä, että *sosialidemokraattisen puolueen korkeimpia tekijöitä on tässä samassa joukossa?*

Mitä sanot sinä *Suomen nouseva nuoriso, jonka kerran on astuttava kansamme elämän ohjiin ja kaiken lopuksi suureen tuntemattomaan vastaamaan nyt kumpujen alla uinuville, suuren sukumme urhoille siitä, miten olet elämäsi käyttänyt ja taistelusi suorittanut kaikkea niitä voimia vastaan, jotka koettavat syöstä tämän meille rakkaan Suomen maan ja sen kansan vieraan ikeen alla kulkevaksi orjajoukoksi, jolla ei enää ole maata eikä kansallistunnetta, vaan joka saa halveksittuna orjana, katse maahan luotuna, astella niitä maita, joilla ennen uljaat ja taistelunsa voittoisasti suorittaneet esi-isämme astuivat ja työnsä suorittivat?*

Nouse sinä sinimusta nuoriso ja osaltasi karista kansamme harteilta sitä painava häpeällinen henkisen ja aineellisen orjuuden ies! Puhu kaduilla ja toreilla kaikille, kaikille, kuinka kansayhteydessämme on miehiä, jotka yrittävät salateitse saattaa loputkin kansastamme siihen petoksen ja kansallisen surman häpeäloukkuun, jossa itsekin nyt ovat. Avaa silmäsi ja katso koko nykyisen puolue-elämämme johtaviin yksilöihin, niin näet siellä loistavan samoja nimiä, jotka esiintyvät kansallisen häpeämme *Suomen vapaamuurariluettelon* sivuilla.

Tämän kaiken luettuasi saat sinäkin uuden käsityksen juutalais- ja vapaamuurarikysymyksestä. Et enää ihmettele sitä, että kansojen keskuudesta löytyy suuri joukko, joka ei jaksa toimettomina katsella sivulta silloin, kun koko kansaa uhkaa surma ja orjan veriset kahleet. *Tee päätöksesi, ja yhdy taisteluun näitä voimia vastaan, sillä päivä on lyhyt ja ilta saapuu, mutta silloin et enää näe tahkota peistäsi tahi puhdistaa kilpeäsi!*

O. S—vi.

---

ihmisen, joka ei hallitse itseään, eikä voi kieltäytyä nuorisoa turmelevista huveista ja nautinnoista, ei tarvitse kuulua joukkoomme. Pyrkimyksemme ei ole saavuttaa ihanteitamme tyhjillä puheilla, vaan jokapäiväisen elämän on myös oltava osoituksena siitä, mihin päämäärämme kohdistuu: kristillis-isänmaallisen hengen herättämiseen nuorison keskuudessa. Mitä merkitystä on sillä elämällä, joka jo nuoresta pitäen kapakassa turmeltuu ja tulee myöhemmin alhaisten himojensa orjaksi? Eikö tämä osoita kerrassaan heikkoa luonnetta? Eikö olisi ollut monta kertaa parempi jo nuoresta pitäen uhrata työnsä ja aikansa Isänmaan hyväksi? *Yhtykäämme jo viimeinkin, luvatkaamme uhrata työmme ja elämämme Isänmaamme ja kansamme suuren tulevaisuuden luomiseksi.*

Onni Laitinen.

Keskus Autohalli- ja Kauppa Oy.

Turku, Braahenk. 8.

Uusia ja käytettyjä **henkilö- ja kuorma-autoja,** sekä erilaisia **autotarvikkeita** edullisesti.

Sinimustan tie.

Sinimusta taistelusisar! Oletko tullut ajatelleeksi, kuinka onnellinen oikeastaan olet saadessasi kuulua suurien, korkeiden aatteiden puolesta taistelevaan nuorisojoukkoon? Oletko huomannut, kuinka paljon enemmän sinä saat elämältä kuin edeltäjäsi, jotka olivat tuomitut pysymään syrjässä kaikesta »julkisesta elämästä» ja kätkemään mielessä kytevän palavan innostuksen syvälle sydämeensä sekä pitämään salassa ne lämpimät tunteet, jotka siellä liikkuivat Isänmaata ja kotikontua kohtaan? Kuinka onnellinen oletkaan saadessasi nyt purkaa tuon kaiken tekoihin, seurata toiminnassasi omantuntosi ja sydämesi ääntä ja tuntea tyydytystä siitä, että saat tehdä jotain yhteisen, suuren isänmaamme hyväksi.

Elät keskellä nykyajan kaaosta. Näet ympärilläsi niin paljon kurjuutta ja hätää kansamme sekä ulkonaisessa että sisäisessä elämässä ja nuoren sydämesi lämmöllä tahdot tuon kaiken parantaa, lievittää tuskaa ja puutetta. Tynkä-Isänmaasi kulkee syvälle valheen ja epäuskon kahleisiin kietoutuneena. Riita ja eripuraisuus raatelevat kansasi elinjuuria, eikä se itse tuota tajua, ei tahdo herätä huomaamaan kurjaa olotilaansa. — Mutta ei tässä kyllin! Synkemmäksi muuttuu katseesi sen kääntyessä itäiselle rajalle, tuon luonnonvastaisen rajamerkin takana vaikeroivien heimoveljiesi elämää seuraamaan. Siellä taistelevat elämä ja kuolema saaliistaan, mutta tuhannet hätähuudot todistavat jälkimmäisen lähestyvästä voitosta. Sortajan ruoska jakelee iskuja, se lyö uuvuksiin heimomme sirpaleita. Hauta on jo avoinna, kuolinkellot jo kajahtelevat, mutta vielä jaksaa se luoda silmänsä taivasta kohti ja odottaa sieltä apua. Se tekee, kuten Wilhelm Tell lausuu: »Kun sorrettu ei enää mistään oikeutta saa, niin se nostaa silmänsä taivasta kohti ja tuo sieltä alas iankaikkiset oikeutensa». Se uskoo, että tuon avun välikappaleena on Suomen kansa, ja siksi se luottaa siihen, mutta ennen kaikkea sen nuorisoon.

Herääkö kansamme huomaamaan alkeellisimmat kansallisvelvollisuutensa, nouseeko se auttamaan, ennenkuin on myöhästä? — Sinimusta taistelutoveri, sinä olet vannonut Jumalan kasvojen edessä uhraavasi työsi ja elämäsi Isänmaamme ja kansamme suuren tulevaisuuden luomiseksi. Oletko selvillä kuinka paljoon se velvoittaa? Et elä enää itsellesi, vaan niille suurille aatteille, jotka luovat isänmaan suuren huomenen. Kuulut kansamme nuorison kärkijoukkoon, jonka täytyy murtaa kaikki pyöreys ja sovinnaisuus elämässä. Sitähän kuvaa merkkimmekin. Et tunne mitään välimuotoa totuuden ja valheen välillä, et mitään kiertelemistä, vaan tiesi käy suoraan eteenpäin, ja sen on johdettava nuorison sydämiin ja tehtävä siellä vallankumous. Koko nuoriso on tuotava lippujen luo yhteen rintamaan, jonka tunnuksena on: Jumala ja Isänmaa!

Päämäärämme on ehkä jo lähellä, se saavutetaan kerran mutta kuinka? Kansainliiton ja hallitusten päätökset noudattavat tuota pyöreyttä ja sovinnaisuutta, ne eivät koskaan toteuta päämääräämme. Niihin et voi turvata, vaan itsesi on valmistauduttava. — Taistelusisar! Oletko tehnyt kaikkesi itsesi kouluuttamiseksi? Oletko liittynyt lottain harmaaseen rivistöön tukemaan maamme puolustusjoukkoa ja siten olemaan mukana valmistuaksesi kykeneväksi täyttämään paikkasi silloinkin, kun sotatorvet kajahtavat, sillä nykyinen maailmantila ei takaa pitkäaikaista rauhaa. Liity lottiin, se on jokaisen Suomen naisen suuri velvollisuus, mutta ennenkaikkea Sinun, Sinimusta. Sehän on päämääräsi saavuttamisen perusedellytys, jotta voisit olla todella hyödyksi silloin, kun hetki lyö, ja onhan luonnollista, että paikkasi on siinä joukossa, joka vaaran tullen käy Isänmaatamme puolustamaan, niin — myös sitä suurta Isänmaata, joka kerran on saava luonnolliset rajansa.

Sinimusta, Sinun tulee muistaa, ettei taistelusi saa kuitenkaan kohdistua yksinomaan ulospäin, vaan

I luokan kahvila-ravintola
Musta Karhu
Keskuskatu 7

Aamiainen klo 10—15. Smk. 10:—
Päivällinen „ 16—19. Smk. 12:—

Mustan Karhun halpa-ateria 6:—.
4—10 mk:n annoksia koko päivän.
Kahvia kupittain klo 8—13,30.

Kapellimestari Eino Raition orkesteri soittaa arkipäivinä klo 13,30—15, paitsi lauantaina klo 14—15,30. Illalla klo 20—23,30.

Sankarihautojen häpäisijät.

Sankaripatsaat ovat viimeaikoina olleet yleisenä puheenaiheena. Mieltenkuohua on herättänyt se, että IKL:n toimesta laskettiin joulun aikoihin vaatimattomia kuusenhavuseppeleitä sankarihaudoille. Meillä näin, mutta ulkomailla laskevat entiset vihollisetkin seppeleitä vastustajiensa haudoille. SM-järjestö tuntee veriheimolaisuutta vapaussodan sankareihin. Se tuntee viihtyvänsä heidän kumpujensa vaiheilla paremmin kuin tanssisaleissa. Se tuntee syvästi omakseen sanat: »Kauan eläös, Isänmaa, sinun puolestasi ei kukaan ole kaatunut liikaa!» Mikään uhri suuren asian puolesta ei ole sille liian raskas. SM-järjestön jokainen jäsen tekee valan, jossa ovat m.m. sanat: »Sen hyväksi olen valmis tarvittaessa antamaan henkeni ja vereni!» SM-nuoriso on varhaisen lapsuutensa elänyt sodan jaloissa ja sen sankarit ovat sille suuria ihanteita ja esikuvia. Tämä nuoriso tuntee elävänsä hyljättyjen heimokansojen, Karjalan ja Inkerin puolesta. SM-järjestö tietää, että valkoiset sankarit eivät kaatuneet minkään puolueen jäseninä, vaan valkoisen, onnellisen Isänmaan suuren tulevaisuuden tähden. Sentähden se ei voi koskaan luopua kansakokonaisuuden ajatuksesta, vaan tahtoo ojentaa kätensä jokaisella, joka rehellisellä mielellä tahtoo astua työhön Suuren Suomen hyväksi.

Turun sankaripatsas.

Sinun on käytävä sitä myös omassa sydämessäsi, tukahdutettava sen alhaiset himot ja luotava itsellesi selvä tie, jota kuljet kirkkain otsin päämäärää kohti. Kun olet itsesi voittanut, silloin on ulkonainenkin voitto taattu. Tulet huomaamaan oman voimattomuutesi, et luota enää yksinomaan itseesi, vaan tunnet korkeamman voiman läheisyyttä ja tunnet tarvetta kääntyä kansojen Kaitsijan puoleen. Silloin piirtyvät sanat: Jumala ja Isänmaa, tulikirjaimin sydämeesi, ja kun nämä sanat johtotähtenäsi lähdet uudelleen taisteluun ei mikään mainen mahti voi Sinua estää päämääräsi saavuttamasta, vaan silloin »Suur Suomelle aamu on koittava uus', viel' untakin kirkkaampana».

Leila Turtiainen.

V A L A

Laatokan rannoilta Jäämeren yöhön
vartijavalaa
kulkoon kansa. Me vannomme täällä:
Tummu ei roihut vaarojen päällä;
aina ne palaa!

Sammunut ei ole Suomesta viel' suku
hakkapeliittain.
Meitä ei, — orjia varten on loukot!
Säikytä suomalaista ei joukot
moskoviittain!

Vyörynä käyköot slaavien laumat
ylitsemme!
Edessä kasakkapiiskain ja peisten
kaatua voimme me rajalla seisten.
— väistyä emme!

Viljo Lius.

Yrjö Tainio
Nimismies
HÄMEENKYRÖ
Suorittaa
paikkakunnalla
asianajotehtäviä

TAISTELULAULU

Kirjoittanut Vilho Viita.

KUULE TAISTOTORVEN SOITTO,
VAARASSA ON JO SYNNYINMAAMME!
MEILLE KUOLO TAIKKA VOITTO —
VELJET, SISKOT VANNOKAAMME!
SUOMI, POIKAS SUA MUISTAA,
TAHDOMME YLTÄS VALHEEN SUISTAA,
SULLE KANTAA,
KAIKEN ANTAA,
NUOREN UHRIN LAHJOITTAA!

SÄIKY EMME,
TAISTELEMME
EESTÄ NUOREN VAPAUTEMME!
LUPAUSTA,
SINIMUSTA,
SULTA VAATII SYNNYINMAA!

KARJALASS' ON RASKAS TAAKKA
VELJEIMME KANTAA RISTINTEITÄ,
INKERISSÄ POHJAAN SAAKKA
JUODAAN MALJA KYYNELEITÄ.
SUOMI, NÄINKÖ HEIMOS KUOLLA
ANTAISIT SILMÄIS EESSÄ TUOLLA?
EI, JO RIITTÄÄ!
MEILT' EI NIITTÄÄ
RYSSÄ VILJAA ENÄÄ SAA!

SÄIKY EMME,
TAISTELEMME
EESTÄ HEIMOVELJIEMME!
LUPAUSTA,
SINIMUSTA,
SUURI VAATII SUOMENMAA!

(Lauletaan italialaisen fascistimarssin Giovinezzan sävelellä).

LANGEMARK.

(Muistelma).

Kirj. **ARNE SOMERSALO.**

Rikkiammutun kirkon harmaa rauniokasa, josta risainen ja särmikäs seinänpuolikas vieläkin mahtavana kohoaa korkeuksiin. Tiilimurskan ja sementtitomun peittämien hirsien ja kivilohkareitten keskellä kappale valkeata alttaria ja koskematon, pronssinen Jeesus ristillään. Ympärillä kirkkomaan pirstottuja hautapatsaita, kaadettuja ristejä, marmoria ja rautaa kuvaamattomassa kaaoksessa. Ja joka suuntaan keltaisenharmaata, kolkkoa, rannatonta liejumerta sumuisen syyspäivän silmänkantamiin. Kuin saarekkeina vain siellä täällä matalia, neliömäisiä kohoutumia muistoina uljaista talonpoikaistaloista sekä niissä kerran sykkineestä elämästä, ja säpäleiksi iskettyjä entisiä metsikköjä — — —

Ja kaiken tuon hävityksen keskellä uutta järjestystäkin: ojennetut kilometririvit yhdenmukaisia, yksinkertaisia lautaristejä, kuin sotilaita vielä kuolemassakin. Kymmenien rivien kauas etäisyyteen häipyvä liikahtamaton, vaikeneva valkoinen risti armeija — — —

Langemarck!

Istun kaatuneella hautakivellä, jonka alta arkut on myllerretty esiin, ja tuijotan liejumerelle, jonka autio tyhjyys on kammottava. Vain etäällä lännessä taivaltaa pitkä jono ammusvaunuja taivaanrantaa kohti ja jossakin liikkuu vaivaloisesti kapeita puolaportaita pitkin rivi kumaraisia miehiä, jotka hyppien ja pysähdellen palaavat asemista.

Flanderin jättiläistaistelun arkinen päivä — — —

Lännestä vyöryy raskas ukkonen yhtämittaisena, hetkeksikään katkeamattomana jymynä, nousten ja laskien kuin meren aallokko. Sen halki viiltää joskus terävä särinä, joka madaltumistaan madaltuu ja yhtäkkiä katkeaa. Musta, monihaarainen suihku purkautuu liejusta korkealle ilmaan ja sitten seuraa jysähdys. Eteenpäin ponnisteleva miesrivi on hetkeksi hävinnyt, mutta nousee jälleen ja kiirehtää kulkuaan.

Jostakin kaukaa kuulen huutoa ja minua puistattaa.

Tunnen tuon meren petollisuuden. Vain askel harhaan puolaportailta ja jo sulkeutuu lieju ympärille kuin kylmä, juokseva lyijy. Se vetää ja se imee vastustamattomalla voimalla, kunnes rikkoutumaton pinta jälleen peittää kauhunpaikan.

Miten usein onkaan tuo hirvittävä huuto jo korvissamme soinut, kunnes se lopulta on iskeytynyt öisiin painajaisuniin, jotka saavat miehen lyömään ympärilleen käsin, jaloin, ja yhtäkkiä ponnahtamaan pystyyn, märkänä tuskanhiestä.

»*Vermisst*» — hävinnyt — kirjoitetaan täällä joka päivä kymmeniä kertoja joukkojen nimiluette-

loiden kolmanteen sarekkeeseen — ja me tiedämme mitä se merkitsee — — —

Flanderin arkinen päivä kätkee kohtaloihinsa monta murhenäytelmää. Vasta äsken olen nähnyt monen miehen poistuvan elämästä, niinkuin siitä sodassa poistutaan. Eron tuska on ahdistanut sydäntäni, niin että olisi tahtonut riuhtaista auki asetakin rintamuksen ja huutaa. Ja ympärilläni olen lukenut monista silmistä saman hädän — ja nähnyt sen sammuvan voimakkaaseen tahdon pakotukseen. Sen sijalle on jostakin noussut taottua terästä, joka peittää hymyllä vaarallisen heikkouden. Sillä meillä ei ole varaa tunteisiin vihollisen ampuessa 200,000 tykinlaukausta vuorokaudessa ja sulattaessa divisiooniamme kuin tinaa — — —

Langemarck, Saksan opiskelevan nuorison joukkohauta!

Muistan kuin eilispäivän sen lähdön kolme vuotta sitten.

Sota oli meille silloin vielä suuri, salaperäinen tuntemattomuus, täynnä miehuutta, vaaroja ja — sankariutta. Aktiivijoukot ja reservitkin olivat lähteneet rintamalle, mistä jokainen päivä toi voitonsanomia. Jättiläiskamppailu oli alkanut ja vaati Saksalta sen kansan suurinta voimannäytettä ja uhrausta. Kuin taikaiskusta tyhjenivät yliopistot ja koulut, kaikkien rynnätessä ilmoittautumaan. Lähes miljoona vapaaehtoista — toinen armeija: — piiritti rykmentinkanslioita, jotka olivat voimattomia tätä nuorta tulvaa ohjailemaan.

Meillä Jenassa oli malttamattomina odotettu viikko ja toinenkin. *Vapaaehtoisia ei huolittu!* Käsi puristui nyrkiksi monen nuorukaisen taskussa ja luentosaleissa ei professoreja enää kuunneltu. Niihin kokoonnuttiin vain yhteyden ylläpitämiseksi. Ja päivä päivältä kohosi kapinamieli järjestelmää vastaan, joka kansan suurella kohtalonhetkellä ei tarvinnut nuorison tarjoamaa kallista uhrilahjaa — — —

Eräänä iltana lensi ihmesana halki kaupungin. Ensin epämääräisenä ja epäiltynä huhuna, mutta yhtäkkiä varmistuen. Koululaisista ja ylioppilaista muodostetaan *omat* pataljoonansa! Ilmoittauduttava on *heti!*

Jo seuraavana päivänä oli kaupungilla merkillisen tyhjyyden leima. Mutta silloin tällöin saapui harjoitusleireiltä joku tuttava asioilleen, outona kenttäharmaassa puvussaan ja mielen vakavuudessa. He kertoivat kuumeisesta työstä ja palavasta innosta sekä uudesta, malttamattomasta odotuksesta. *Rintamalle* oli tunnussanana kaikilla huulilla.

Muistan heidän lähtönsä paahtavana kesäpäivänä — ja täällä, keskellä kalmanhajua ja kylmää flanderilaista sumua, josta alkaa sataa tihuttaa, minua viluttaa. Kukitetuin vaunuin vyöryivät junat asemalta kansallishymnin mahtavana paisuessa, ohi tuhansien saattajien paljastuneiden päiden. Joka ikkunasta heiluivat kädet hyvästiksi, ja iloisia nauravia kasvoja kurottautui vielä radankäänteessä kauas ulos, huudahtusten hukkuessa pyörien jyrinään. Ja sitten hävisivät vaunurivit Saale-laaksoa piirittävien vihreitten kukkuloiden helmaan.

Tuijotan yhä kiihtyvän sateen alla hämärtyvään liejumereen, joka autiona ja sanattomana, hyytävän kylmänä tuossa vartioi kolkkoa salaisuuttaan. Olen saapunut, nyt minäkin, Saksan nuorison matkan päähän, jossa isänmaalle kannettiin kymmentuhatkertaisena jaloin uhrilahja, minkä se poikansa kädestä voi vastaan ottaa. Ja muistan kuin eilispäivän — monien muiden iskujen ja vavahduttavien sotakokemusten takaa — sen iskun, joka eräänä iltana kuin miekka osui koko kansan värähtelevään sydämeen.

Silloin näet saapui se sana, että noita nuoria pataljoonia, jotka juuri olivat riemuiten taisteluunsa lähteneet, *ei enää ollut* — — —

Termopylain tarinan himmensi *Langemarck* Flanderin tasangolla.

Isänmaan eestä he kaatuivat kaikki!

(Jatkuu.)

Feodor Multanen:

Karjalaispojan tarina.

Muistelmani ovat suurimmalta osalta vuodelta 1919, jolloin isäni tuli ammutuksi. Hän oli avustanut Karjalan retkikuntaa ja oli saanut muiden luottamustehtäviensä lisäksi esikunnasta käskyn suojeluskunnan järjestämiseen kotikyläänі. Olin vielä siihen aikaan lapsi, mutta siitä huolimatta — ehkäpä juuri siksi — muistan kaiken niin elävästi kuin eilisen päivän kokemukset. Niistä järkyttävistä tapahtumista tahdon kertoa sinimustille, joiden sydämiin on syttynyt Suur-Suomen tuli.

umma oli syksyinen taivas. Aamu oli kylmänkolea. Valmistelimme isäni kanssa lähtöä. En tiennyt minne, mutta kaikesta huomasin, että jotakin tärkeää ja tavallisuudestaan poikkeavaa oli tapahtumassa. Isäni oli hyvin levoton, vaikkapa hän koettikin sitä salata rauhoittaakseen äitiäni.

Kävelimme yhdessä rantaan. Työnsimme veneen vesille, ja minä tartuin tietenkin airoihin isäni asettuessa peräsimeen. Siinä silmänräpäyksessä syöksyi pensaikosta kolme sotilasta, jotka tarttuivat kiinni keulaan. Vene vedettiin takaisin maihin. Kuulin heistä erään huutavan:

Kädet ylös! Matkasi on päättynyt!

Isäni raahattiin rannalle, jonne pian ilmestyi lisää sotilaita, huomattava osa englantilaisia ja loput kotikyläni miehiä. Tunsin heidät hyvin ja ihmettelin, mitä pahaa isäni oli heille tehnyt. En jaksanut vielä silloin ymmärtää, että ryssien ja heidän liittolaistensa joukkoon olivat liittyneet myöskin monet kotikyläläiseni.

Joukon komentaja määräsi isäni kuljetettavaksi lähellä olevalle niitylle. Minua kiellettiin seuraamasta mukana. Mutta minä en voinut jäädä yksin. Minun täytyi nähdä, minne joutui isäni ja siksi hiivin metsässä joukon jäljessä. Siellä näin tapahtuman, joka oli niin järkyttävä, etten sitä voi koskaan kadottaa mielestäni, niin mielelläni kuin sen tekisinkin.

Hiivin niittyä ympäröivän aidan viereen. Painauduin maata pensaikon suojaan vajaan sadan metrin päähän pistinniekoista sotilaista. Siinä aidan raosta katsoessani huomasin, kuinka kaksi sotilasta talutti isäni metsän reunaan. Jotakin vierasta kieltä mongerrettuaan he poistuivat takaisin joukkoon. Isäni seisoi yksin. Mitä sitten tapahtui, se kammottaa minua vieläkin. Vain viiltäviä tuskia kärsien voin sen hetken elää uudelleen.

Äkkiä kohosivat sotamiesten kiväärit. Kajahti joukko teräviä laukauksia ja isäni kaatui voihkaisten maahan. Maailma musteni silmissäni. Tuolla on nyt isäni, tuolla hän makaa verisssään kuulien lävistämänä. Jumalani, miksi nuo kuulat, joiden vihellys kuului korvissani, eivät lävistäneet myöskin minua! Olisin tahtonut kuolla yhdessä hänen kanssaan. Koetin rynnätä niitylle, mutta tuuskahdin pyörtyneenä maahan. . . Kun tulin tajuihini, ei niityllä näkynyt ketään. Poissa oli isäni ruumiskin. Muutamat veriläikät kellastuneella nurmella olivat muistuttamassa äskeisestä kaameasta näytelmästä. Tuohon oli isäni kaatunut. Tuo punertava läikkä oli hänen vertaan. Miksi minun täytyikään tuo kaikki nähdä? Miksi isäni täytyi kuolla? — Menin kotiini tuota samaa polkua venevalkaman kautta, jota hetkinen sitten olimme yhdessä kävelleet. Korvissani kaikuivat räsähtävät laukaukset. Kuulin vieläkin kuulien vihellyksen. . . ja näin edessäni kaatuvan isäni. . . ja hänen hiljainen voihkaisunsa tunkeutui uudelleen korviini. Siellä niityllä kellastuneitten ruohojen päällä oli isäni mestauslava. Siellä punertava maa oli saanut juoda hänen vertaan.

— — —

Näin kaikki oli tapahtunut. Jäimme orvoiksi ja pian saimme menettää ryöstetyn kotimmekin. Minut vietiin veljeni kanssa Vienan Kemiin. Emme tienneet miksi, mutta lähteä täytyi. Eivät siinä auttaneet rukouksemme eivätkä äidin kyyneleet. Määräys oli tullut, ja sitä tietenkin noudatettiin. Sota-

miehet veivät meidät vaunuun, ja niin alkoi matkamme tuntematonta päämäärää kohti.

Jouduimme erääseen joukko-osastoon. Asunnoksemme tuli pieni komero. Ankaran valvonnan alaisena saimme vähän aikaa päivässä liikkua ulkona parakin lähettyvillä, jonka edessä seisoi vahtisotilas. Aikamme oli tuskallista. Usein itkimme, ja melkein joka ilta vapauttavaa unta odotellessamme vierähtelivät lavitsalle polttavat kyyneleet.

Mutta sitten helpottui olomme huomattavasti ihmeellisen sattuman kautta. Eräänä päivänä kokin tuodessa luukusta meille ruoka-annoksemme heitin kupin takaisin permannolle. Kohta astui sisään neljä englantilaista upseeria. Pelkoni oli rajaton. Veljeni itki. Eräs upseereista kysyi osasimmeko puhua venäjää, johon vastasimme myöntävästi. Niin alkoi kuulustelu. Meiltä kysyttiin, miksi emme syöneet ruokaamme. Huusin heille kiukusta itkien:

Miksi murhasitte isäni? Älkää kiduttako, vaan tappakaa meidätkin!

Upseeri taputti pörröistä päätäni ja mongersi jotain englanniksi. Hän vei meidät päämajan adjutantin toimistoon, jonne hetken kuluttua saapui myös suomea puhuva tulkki. Seurasi komennus peseytymään. Saimme puhtaat vaatteet, ja niin minusta tuli kenraali Maynardin palvelija, kun taas veljeni tehtäväksi tuli rykmentin komentajan palveleminen. Alussa tehtäväni tuntui oudolta. En ymmärtänyt sanaakaan englantia, mutta sittenkin täytyi käsittää, mitä mikin käsky sisälsi. Herrani piti minusta, ja minä opin pian ymmärtämään hänen tahtonsa. Kenraali matkusteli usein milloin rintamalla, milloin Muurmanskissa. Pääsin pari kertaa hänen mukaansakin matkalle. Useimmiten sain kuitenkin herrani poissa ollessa palvella muuatta kapteenia. Hän lähetti minut karjalaisiin joukko-osastoihin kuuntelemaan, mitä miehet puhelivat. Kaikesta täytyi tehdä tarkka selko kapteenilleni, joka myös palveli päämajassa.

Niin kuluivat päiväni englantilaisten upseerien palvelijana. Päämajassa oli kaikkea yltäkyllin. Mitään ei puuttunut. Korkeita upseereita vieraili usein, Mutta eräänä päivänä sattui taas tapaus, joka — niin ikävä kuin se olikin — päättyi kuitenkin onnellisesti, ja sen kautta selvisi sellaista, mikä oli painanut mieltäni koko sotilaspalvelijana oloni ajan.

Istuimme eräänä päivänä keittiössä ruokapöydän ympärillä. Ovelle ilmestyi upseeri, jonka luulin antaneen käskyn isäni ampumiseen. Hän pyysi juotavaa. Silloin kuohahti sisuni. Tuolle isäni surmaajalleko minä ojentaisin lasin? Ei! Ei koskaan! Ärjäsin hänelle jotakin sopimatonta. Seurauksena oli, että sain lähteä alakerroksessa olevaan tuomiosaliin. Minut käskettiin suoraan tuomarin eteen. Tulkin avulla alkoi perusteellinen kuulusteluni. Kerroin itkien, kuinka tuo upseeri menetteli kotikylässäni. Kerroin, kuinka isäni ammuttiin ja kuinka jouduin sen näkemään. Kyynelet vierähtelivät taas vuolaasti poskilleni sitä muistellessani. Elin uudelleen nuo tuskaiset hetket kellastuneen niityn — isäni mestauslavan — äärellä. Kerroin, kuinka siitä olin kärsinyt ja salaa kyyneleitä vuodattanut . . .

Tämän jälkeen kysyttiin, oliko isäni saksalainen vai karjalainen. Saatuaan siihen vastauksen tuomari määräsi upseerin kutsuttavaksi sisään. Mutta tämä olikin sillä aikaa livistänyt tiehensä. Myöhemmin sain kuulla, että muutamat karjalaiset upseerit retkillään rikkoivat päämajan antamia määräyksiä. Tällaisen mielivallan uhriksi joutui myös isäni. Ryssän aseveljiin liittoutunut karjalainen oli langettanut kuolemantuomion heimoveljelleen. Siellä Karjalan metsissä oli näytelty järkyttävä surunäytelmä. Siellä koleassa syysaamussa olivat paukahtaneet laukaukset, ja surmanluodit lävistäneet viattoman miehen. Noiden laukauksien kaiku soi korvissani tänäkin päivänä yhtä kammottavana kuin silloin, kun nuorena poikana näin isäni kuoleman. Mutta nyt olen iloinen, että nuo kuulat eivät sittenkään osuneet ruumiiseeni. Ehkäpä Karjala tarvitsee vielä minuakin! Sinne karjalaiseen maahan on pulpunnut isäni veri ja sieltä se huutaa lakkaamatta kehoituksen sanoja.

Kerran . . . !!

RATSUMIES HARTIKKA.

Kirjoittanut MARTTI SANTAVUORI.

II LUKU.

Hartikan nuoruus.

Niin pieni Hartikka menetti isänsä ja joutui erilleen äidistään. Äiti, joka lopulta selvisi vihlovimmasta tuskastaan ja lähti talosta, ei löytänyt kylästä ainoatakaan hengissä olevaa olentoa. Suuren ruumismäärän nähdessään hän uskoi koko suomalaisen sotaväenosaston tulleen tuhotuksi. »Toimita sana Tallinnaan», hän muisti miesvainajansa huutaneen viimeisinä hetkinänsä. Miten? Ainoatakaan matkaan lähetettävää ei ollut saatavissa. Sitten hän äkkiä teki päätöksensä, arvelematta mahdollisuuksiaan tai matkan rasituksia. Hän löysi erään talon ulkorakennuksesta sukset, nousi niille, ja lähti hiihtämään merenrantaan. Sinne saavuttuaan hän suuntasi kulkunsa etelään, kohti rannatonta ulappaa.

Ja niin pienen Hartikan äiti teki taivalta ääneensä valittaen, hulluuden partaalla hoiperrellen. Koti oli hävitetty, kaikki oli mennyttä. Onneton pienokainen oli kai ryöstetty ja tapettu, omaiset surmattu, Tataarit saattoivat ilmestyä uudelleen minä hetkenä hyvänsä, ja niiden ajatteleminenkin sai veren hyytymään naisraukan suonissa.

Jalkoja paleli, varpaat tunkeutuivat esiin jalkojen ympärille kiedottujen riepujen välistä. Polvet vapisivat, mutta eteenpäin oli pyrittävä, eteenpäin henkensä kaupalla.

Lopen uupuneena, kuolemantuskassa, saapui äiti helmikuun yhdennentoista päivän aamuna kolkuttamaan Tallinnan portille. Hän kertoi, että tataarit hävittivät Suomen rannikkoa penikulmien laajuudelta. Vaikerrellen hän vaipui lattialle, kasvot paltinanvalkoisina, kyyneleettömin silmin. Hänen kaameata uutistaan ei ensin tahdottu osata todeksi uskoa. Näinköhän oli käynyt Pentti Juusteenin ja hänen asemiestensä?

Pieni Hartikka, jonka vieras nainen oli tuona kauhun yönä pelastanut varmasta kuolemasta, ei kuullut sen koommin mitään äidistään. Kukaan ei tiennyt, minne hän sinä yönä oli kadonnut, ja myöhemmin otaksuttiin hänen saaneen verilöylyn aikana surmansa tai tulleen ryöstetyksi tataarien mukana.

Kukaan koko kylässä ei tiennyt, että muuan sotamiehenvaimo oli ottanut mukaansa Hartikan ja kuljettanut hänet pois vainolaisen ulottuvilta. Tapaamiltaan pakolaisilta vaimo kyseli pojan vanhempia. Joku sanoi arvelevansa, että pienokainen olisi ratsumies Yrjö Hartikan pojanpoika ja nimeltään Hartikka, mutta muuta ei vaimo saanut tietoonsa. Kun ei ketään omistajaa kuulunut, täytyi sotamiehenvaimon ottaa poika luokseen epämääräiseksi ajaksi. Vaimo, nimeltään Kerttuli Jaakontytär, oli hyväsydäminen ihminen, joka näki pienen Hartikan pelastumisessa ja siinä erikoisessa tavassa, millä poika oli kuin kohtalon määräämänä tullut hänen hoidettavakseen, Jumalan tahdon, jota täytyi noudattaa. Ja niin tapahtui, että pieni Hartikka tuli Kasperi Tuomaanpojan kasvatiksi ja kasvoi tämän kodissa pian vankaksi miehenaluksi. Häntä ruvettiin kutsumaan Hartikan Yrjönpojaksi, vaikka ei ollut täyttä varmuutta siitä, oliko se hänen oikea nimensä. Jokin nimihän hänelläkin piti olla.

Kasperi Tuomaanpoika oli sotamies ja vietti noina rauhattomina aikoina liikkuvaa elämää. Niinpä pieni Hartikka joutui jo aivan nuorena muuttamaan useita kertoja Suomesta Viroon ja päinvastoin ja asumaan milloin Viipurissa, Helsingissä, Tallinnassa tai Novgorodissa. Tästä johtui, että hän lapsesta asti oppi käyttämään yhtä hyvin suomen- kuin vironkieltä ja hyvin ymmärtämään venäjää, osasipa käyttää sitä puheessakin.

Nuori Hartikka oli hyväoppinen. Hän oli vilkas tenava, josta Kerttuli Jaakontyttärellä oli paljon harmia, mutta myös paljon iloa. Hartikka oli väkivaltainen ja raju, mutta hänen luonteensa oli toisaalta reilu ja aito poikamainen, eikä hän koskaan kärsinyt kieroa peliä. Kilvan toisten poikien kanssa hän juoksenteli pitkin Tallinnan sokkeloisia katuja, tappeli ja teki kiusaa kulkijoille kaikkien katupoikien tapaan, töllisteli ohikulkevia palkkasoturijoukkoja, joista ei niinä aikoina ollut puutetta, katseli suu ammollaan loisteliaita ritareita ja heidän saattueitaan ja kuunteli kiertelevien laulumiekkojen lauluja kaukaisista maista ja kauniista naisista. Kaikkein ihmeellisintä oli kuitenkin markkina-aikoina, kun ilveilijät naurattivat ihmisiä hullunkurisilla metkuillaan, ja taikatemppujentekijät suorittivat milloin naurettavia, milloin kerrassaan kauhistuttavia ihmeitään, kun mustalaiset kirjavine vaatteineen, paljaine jalkoineen ja omituisine puheenmongerruksineen tekivät elämän tavallisuudesta poikkeavaksi. Toisinaan poika seurasi telotusta kaupungin torilla, silmät kauhusta pyöreinä ja selkäpiissään tuntien kylmiä väristyksiä. Joskus mestauspaalun lähettyvillä piiskattiin rikollisia. Sellaista oli inhottava katsella.

Hartikan tovereina olivat samanaikaisesti sotamiesten lapset. Se elämä, mitä kaverukset näkivät ympärillään, ei ollut suinkaan kaikkein parhainta. Nuori Hartikka oppi jo lapsuusvuosinaan ymmärtämään, että maailmassa oli paljon pahuutta. Tappelevat, juopottelevat ja usein siveettömät palkkasoturit eivät välittäneet vähääkään siitä, että lasten silmät olivat heidän mellastustaan näkemässä. Nuori Hartikka oppi myöskin jo tavallista varhaisemmin tuntemaan sellaiset asiat, jotka selviävät lapsille vasta iän mukana ja omien kokemusten kautta.

Ympäristön vastapainona oli Kerttuli Jaakontytär, joka kasvatti Hartikkaa sekä lempeällä että ankaralla kädellä, kuinka kulloinkin tarvittiin. Hän oli sydämensä pohjasta asti kiintynyt ottopoikaansa, eikä hän luultavastikaan olisi rakastanut häntä yhtään sen enempää, vaikka Hartikka olisi ollut hänen oma lapsensa. Toisinaan hän ihan pysähtyi omiin ajatuksiinsa ja tunsi hämmästyvänsä muistaessaan, ettei Hartikka ollut hänen lihaansa ja vertansa. Niin tottunut hän oli äidin ajatukseen. Kerttuli istutti poikaan totisen kurintunnon ja rakkauden isänmaata kohtaan, sekä jumalanpelon, joka oli Kerttulin lakikirjassa numero yksi. Poika sai istua jo pienestä pitäen kirkossa koko jumalanpalveluksen ajan, ja jos vilkas luonne veti kujeisiin ja rauhattomaan kolisteluun, tunsi poika pian tukassaan Kerttuli-äidin lujan otteen, joka pakotti palaamaan järjestykseen.

Hartikka lienee ollut noin kaksitoistavuotias, kun hän eräänä päivänä leikki piilosillaoloa toveriensa kanssa Tallinnan kapeilla kujasilla. Kaupungilta kuului silloin kovaa meteliä ja hoilotusta. Saksalaisia palkkasotureita liikkui niinä päivinä kaupungissa. Oli tietenkin Hartikan tietopiirin ulkopuolella, kenenkä johdossa ne olivat ja mitä puuhailivat. Hyvä tallinnalainen olut oli saanut palkkasoturit iloiselle tuulelle ja he järjestivät keskenään ja paikallisen sotaväen kanssa ensiluokkaisia katumellakoita. Noina rauhattomina aikoina, joista nyt on puhe, ei veren ja ruumiitten näkeminen ollut suinkaan harvinaista ja niinpä Hartikkakin oli jo nuorista vuosistaan huolimatta ehtinyt nähdä ihmisen kuolevan miekanpistoon, menettävän päänsä mestauspölkyllä tai sinettyvän hirttonuoran kiristykseen. Ihmekös, että ihmisluonne silloin oli nykyistään raaempi. Mutta tuona muistettavana päivänä Hartikka näki ensimmäisen kerran elämässään säännönmukaisen kaksintaistelun, joka tehosi hänen pojanluonteeseensa vallan suurenmoisella tavalla.

Katua pitkin, jonka sokkeloihin pojat olivat toisiltaan piiloutuneet, juoksi kaksi upeaan asuun pukeutunutta ritaria. Toinen näkyi tavoittaneen toisen, ja karkeasanainen riita syntyi heidän välilleen. Moisen tapauksen näkeminen sai pojat unohtamaan leikkinsä, ja he syöksyivät esille piilopaikoistaan seuraamaan jännittyneinä, mitä tapahtumaan piti. Paikalle saapui kaksi muuta ritaria. Hartikka kurkisteli rakennuksen nurkan takaa ja ehti parhaiksi nähdä, kuinka toinen ritareista iski toista korvalle hansikkaallaan. Silmänräpäyksessä lensivät miekat tupestaan ja riitapuolet asettuivat taisteluasentoon.

Hartikka seurasi hurmioituneena, kuinka notkeat säilät väistivät, taipuivat, kiertyivät ja salamannopeasti iskivät, kuinka taistelijat kevyesti näyttivät niitä hallitsevan, kuinka heidän vartalonsa notkeasti

mukautuivat taistelun tilanteen vaatimuksiin. Hän riippui näkemässään koko sielullaan ja hengähteli kiivaasti. Hänen kätensä tekivät vaistomaisesti samankaltaisia liikkeitä, hänen huulensa liikkuivat niiden muodostellessa äänettömiä kehoitussanoja taisteleville. Hän ei tajunnut mitään ympärillään olevasta maailmasta. Kaksintaistelun hurma oli temmannut hänet kokonaan valtoihinsa. Hän ei ajatellut, kumman puolelle asettuisi, kummanko taistelijan hän toivoisi voittavan, hän ei yleensä ajatellut ollenkaan, että nuo uljaasti salamoivat säilät merkitsivät kuolemaa, että kummankin taistelijan harras tarkoitus oli vastustajansa tappaminen. Lopulta vaipui toinen taistelijoista polvensa varaan ja Hartikka näki verisen säilänterän tunkeutuvan ulos hänen lapansa alta. Toinen vieressä seisoneista herroista pysähytti ohi ajavat vaunut ja kuolemaisillaan oleva ritari nostettiin niihin. Sitten herrat kumartelivat toisilleen, nostivat hattuaan ja lausuivat joitakin hyvin sievisteltyjä sanoja, kunnes yksi heistä nousi vaunuihin, jotka lähtivät hyvää vauhtia ajamaan pois. Kaksi jäljelle jäänyttä tarttui toisiaan käsikynkkään ja lähti ilmeisestikin hyvin hilpeällä tuulella ja vihellen jatkamaan matkaansa Raatihuoneen toria kohden.

Pikku Hartikka heräsi hurmiostaan. Kaksintaistelun kauneus oli temmannut hänet valtoihinsa. Hän ei tajunnut sen surullista loppunäytöstä, hänen mielessään kangasteli vain sulava säilänterien leikki. Osatapa joskus sillä tavoin käsitellä miekkaa! Ja omistaapa joskus sellainen säilä!

Kaksintaistelua oli seurannut toinenkin kiinnostunut silmäpari. Lähellä sitä paikkaa, mistä Hartikka seurasi tapahtumien kulkua, seisoi mustaan samettipukuun pukeutunut mies. Hänellä ei ollut lainkaan viittaa ja hänen pukunsa oli hyvin tiukka, vartalonmukainen, kaikkialta muualta paitsi hartioista, joissa oli tavanmukaiset auki viilletyt pussit. Hänen housunsa olivat aivan lyhyet, vain lonkanseudun peittävät, jollaisia edellinen vuosisata niin mielellään suosi. Hattu oli myös musta ja leveälierinen, ja sitä koristi yksi ainoa sulka. Miehen kasvot olivat kaidat ja hieman kalpeat, nenä korkea, viikset aivan ohuet. Tavanomainen leukaparta oli hyvin ohut ja lyhyt, niin että se peitti ainoastaan leuan kärjen. Merkillisintä miehessä olivat hänen silmänsä, jotka välähtelivät ja vaihtoivat alinomaa ilmettä.

Hartikan tietämättä olivat tuntemattoman silmät seuranneet häntä koko kaksintaistelun ajan. Kiinnyttyään ensiksi kaksintaistelun alkuvaiheen seuraamiseen vieras menetti pian mielenkiintonsa ja hänen kasvoihinsa tuli pettynyt ilme, kummallista kyllä, vaikka hänen kupeellaan riippuvasta pitkästä miekasta päättäen touhu ei ollut hänelle vierasta. Miehen alati liikkeellä olevat silmät keksivät pian poikasen, joka hartaasti seurasi taistelevien liikkeitä, ja hänen mielenkiintonsa heräsi uudelleen. Hänen silmiinsä syttyi hyväntahtoinen, ymmärtävä kiilto, kun hän näki, miten poika henkeään pidätellen seurasi ottelun kulkua, miten hänen kätensä vaistomaisesti matki taistelijain liikkeitä. Asiantuntijan silmäyksin tuntematon mittaili pojan vartalonliikkeitä, vartalon suhteita, käden ja jalkojen pieniä vaistomaisia liikahduksia. Ja hänen mielenkiintonsa näytti kasvavan yhä, kuta pitemmälle ottelu kehittyi.

Hartikka oli juuri lähdössä kotiinsa, kokonaan leikkinsä unohtaneena, kun vieras tuli hänen luokseen ja katseli häntä kauan tutkivasti silmiin.

(Jatkuu.)

Jääkärin juttuja.

Eräänä iltayönä jääkäri H. lomalta palatessaan sattui kulkemaan pienen kanalan ohi. Kun hän kuuli sieltä kaakatusta, heräsivät hänessä verenhimoiset ajatukset. Siinähän oli 5—6 mk. aivan käden ulottuvilla. Jääkäri hyppäsi aidan yli kanatarhaan ja otti ensimmäisen elävän orrelta käsiinsä. Se sattui olemaan kukko. Nopeasti hän kätki sen povelleen manttelinsa alle ja lähti painelemaan tyytyväisenä kasarmia kohti, missä aikoi ottaa hengen saaliiltaan.

Mutta kerrankos suunnitelmat eivät toteudu! Kaikki työkalut oli pantu lukkojen taakse, joten tuomion täytäntöönpano täytyi lykätä seuraavaan aamuun. Jääkäri toi kukon komppanian asuntoon ja sijoitti sen kaappiinsa »yöpuulle» . Aamulla keittiömiesten herättyä piti lopettaa kukon maallinen vaellus. Niin tapahtuikin, mutta sitä ennen sattui pieni välikohtaus. Varhain aamulla kuului kaikkien ihmeeksi kaapista sortuneella äänellä: »Kukkokiekuu-uu!» Jääkäri H. löysi nopeasti housunsa ja pian päättyi keittiön hakkupölkyllä nuori elämä.

*

Dumben rintamalla oli ruoka noudettava kukkulan toiselta puolelta, jonne soppakanuunat oli sijoitettu suojaan iivanoiden tykkitulelta. Oli kuljettava avonaisen kentän yli, jolloin ryssillä oli erinomainen tilaisuus ampua kranaateita ja skrapnelleita. Sentähden lähetettiin ruuan hakijoita mahdollisemman vähän, ja tavallista oli, että yksi jääkäri toi sopan koko kämpän asukkaille, Rauhallisuudestaan tunnetu parooni S. oli tällä kerralla kämppänsä asialla. Hän oli paluumatkalla kädet täynnä ruoka-astioita, kun ryssän puolelta alkoivat lennellä »kapsäkit» tavallista tiuhemmin. Toiset heittäytyivät maahan kuullessaan ilmassa surinaa, mutta parooni S. jatkoi matkaansa kaikessa rauhassa ruoka-astiat käsissä. Ihmeellistä kyllä, hän pääsi ehjin nahoin perille ja antoi tyytyväisenä annokset miehille. Kun nämä moittivat häntä moisesta uhkarohkeudestaan, vastasi parooni rauhallisesti:

»Kyllä minä ajattelin maahan heittäytymistäkin, mutta jos olisin sen tehnyt , niin olisivat sopat menneet pitkin metsää. Jos taas olisin kuollut, niin en olisi enää soppaa tarvinnutkaan.»

Lassi.

Suomen sodasta.

Kuten muistanette, niin Svartholman linnoitus antautui Suomen sodan ensi vaiheissa ilman varsinaista taistelua. Ampuma- ja muonavarastot olisivat kyllä riittäneet pitempiaikaistakin piiritystä varten ja monasti ovat suomalaiset joukot joutuneet puolustamaan heikompaakin linnoitusta suurempaa ylivoimaa vastaa kuin mitä Svartholmassa, mutta linnoituksen upseereissa lienee ollut ulkonaista kunniaa enemmän kuin sisäistä kuntoa. Upseereiden joukossa oli erikoisen runsaasti kaikenlaisia Ehrencronia ja Ehrenstolpeja y.m. komeita ja kunnialle kalskahtavia nimiä kantavia, mutta heidän todellinen kunniansa oli hyvin pintapuolista.

Eräskin näistä Svartholman sankareista, joku luutn. Ehrencrona joutui kerran kaksintaisteluun pistooleilla. Vastustaja ja avustajat liittoutuivat ja kun ensimmäinen laukaus pamahti, kaatui Ehrencrona huutaen: »Tässä minä nyt makaan aatelisessa veressäni!» — sakean piimän valuessa pitkin hänen kalpeita poskiaan.

Tällaisten »kunniakkaiden» upseerien haltuun uskoi Ruotsi Suomen linnoitukset ja joukot. Onko ihme sitten jos tulos oli sen mukainen. Miehistön ja upseeriston tulee tuntea olevansa samaa luuta ja verta, silloin se kunniakkaasti pystyy taistelemaan ja veriinsä vaipumaan, jos tarve vaatii.

Samaisen Svartholman antautunut komentaja Gripenberg asuessaan Porvoossa yritti saada Porvoon koulupoikia nostamaan lakkia, kun hän heidät kävelymatkoillaan kohtasi, mutta pojat olivat lujia puolestaan ja vastasivat lyhyesti ja ytimekkäästi: »Meidän lakkimme ovat lujemmassa kuin Svartholman linnoitus». Ja Gripenberg sai tyytyä siihen, että Porvoon koulupojat jatkuvasti kulkivat herra komentajan ohitse lakkejaan nostamatta.

*

Pystyisittekö te nykypäivien sinimustat tarpeen vaatiessa saapumaan takaisin joukko-osastoonne, joka on jättämässä teille rakkaat seudut ja perääntymässä tietymättömiä kohtaloita kohden, jos teiltä taistelussa ammutaan pohjeluu poikki ja jäätte yksinänne metsään virumaan? Suomen sodan aikana kävi täten eräälle Pohjanmaan pataljoonan sotamiehelle, mutta kahdeksan päivän kuluttua hän saavutti ryömien kuljettuaan 20 km. päähän perääntyneen joukko-osastonsa. Se teko osoittaa esimerkiksi kelpaavaa sotilaskuria ja velvollisuuden tuntoa. *Jere.*

Järjestötoiminta

Keskusjohto, Helsinki, Mikonkatu 15. A. Puh. 20 306. Auki 11—13.

SM TURKU.

Kuten muillakin SmPo:illa, oli myöskin meillä turkulaisilla huoneustopula. Aluksi toimimme ahtaassa ja aivan liian pienessä huoneustossa, jossa koko Po ei voinut samaan aikaan kokoontua. Marraskuun alussa pääsimme kuitenkin muuttamaan kalstalaisten entiseen huoneustoon. Rahallisia vaikeuksia vähensi huomattavasti se, että T-OKS tuli yhtiökumppanikseemme. Kerhohuoneistomme käsittää toimiston, tilavan juhlasalin ja keittiön. Sinimustat ovat itse koristaneet sen siroilla IKL:n, SM:n ja OKS:n vaakunoilla ja sinimustin värein.

Toiminta pääsi heti huoneustopulan ratkaistuksi tultua vapautumaan luonnolliseen ja yhä kasvavaan laajuuteensa. Jäsenkeräys on tuonut uutta voimaa jatkuvasti po:n lukuisiin ala-osastoihin ja erikoisesti on mainittava siitä, että »Punaisen Turun» työläisperheiden lapset ovat suurimpana ryhmänä uusien jäsenten joukossa, joskin työläislapsia jo alusta alkaenkin on mukana ollut. Po:ssa toimivat rinta rinnan professorien, tuomarien, kauppiaiden, teollisuusmiesten ja — muurarien, maalarien, sekatyömiesten y.m. lapset. Tasa-arvoisina ja toverillisina keskenään yhteisen aatteen elähyttämänä. Sillä tavalla juuri on uutta Suomea luotava. SM-aate tekee sen mihin mikään aikaisemmin ei ole kyennyt ja sen työn rinnalla marxilaislehtien raivo ja porvarillisten puoluepomojen itsekkyys vaijentuvat kerran.

Tulkoonpa tässä mainituksi, että joulun edellä pidetyt myyjäiset onnistuivat yli odotusten. Myytävänä oli tyttöjen ja poikain käsitöitä.

SM:llä on oma kvartettinsa, lausuntaharrastus, samoin kuin laulukin, on saavuttanut varsin korkean tason. Puuhaa ja työtä on paljon ja todellisella työn ilolla lapset käyvät siihen käsiksi. Jäsenhankintakilpailu on erikoisen suosittu ja — tuloksellinen. Työn järjestelyn helpoittamiseksi on huoneustoon järjestetty jokapäiväinen päivystys.

Prj.

SM KOURA.

Tammikuun 15 p:nä järjestimme juhlatilaisuuden mv. Kustaa H o p i n taloon Viitalankylään. Tilaisuuteen saapui lauantai-illasta huolimatta runsaasti väkeä. Ohjelma oli runsas ja suoritettiin se omin voimin. Sm Matti L i l l i luki »Sinimustasta» maist. Helasen kirjoituksen, Ps Olavi K u r i k k a lausui runon ja oma kuoromme kajautti välillä reippaita taistelulaulujamme.

Perustimme myöskin tyttöalaosaston, jonka johtajaksi valittiin Sm Maiju L i l l i.

Ps.

SM LAPPEENRANTA.

Lappeenrannan Sinimustat järjestivät ensimmäisen yleisöjuhlansa viime joulukuussa IKL:n kerhohuoneistoon. Juhlaan oli saapunut runsaasti yleisöä ja varsinkin järjestöön kuulumattomia nuoria. Juhlapaikka oli koristettu sinimustin värein ja vaakunoin. Tervehdyspuheen piti Aj E. T y n k k y n e n, jonka jälkeen seurasi lauluja lausuntaesityksiä. Juhlapuheen piti Pj Arne K a n e r v a, kosketellen puheessaan nuorisotaistelun nykyisiä vaiheita ja tulevaisuuden suuntaviivoja. Puheen jälkeen vannoi viisi uutta sinimustaa valan. Ohjelmassa oli vielä lausuntakuoron esityksiä. Yleisö oli juhlaan tyytyväinen, sillä uusia jäseniä ilmoittautui heti juhlan loputtua.

Saimaan seudun sinimustat! Ottakaapa yhteys meihin niin saadaan suunnitella kuluvan vuoden yhteistoiminnasta ja tulevan kesän yhteisistä retkistä y.m. L:rannan Sinimustien osoite on: L : r a n t a. P i e t a r i n k a t u 3. P e l t o l a.

Lausun kiitokseni Lappeenrannan Sinimustille innokkaasta toiminnasta toivoen entistä suurempaa taistelutahtoa S u o m e n s u u r e n t u l e v a i s u u d e n t u o m i s e k s i.

Pj.

SM SEINÄJOKI.

Seinäjoen Sinimustat aloittivat taisteluvuoden -35 sisäisen toiminnan merkeissä! Uusivuosi otettiin vastaan uusin innoin ja taistelun merkeissä! »Luo Lippujen» kajahti täysistä rinnoista julistamaan Seinäjoen asukkaille uutta julistusta.

Lauantaina tk:n 12 p:nä järjestettiin kerholla Sinimustille veljesiltaa. Koolla oli runsaasti Suur-Suomen lujauskoista joukkoa. Ohjelmaa ei oltu edeltäkäsin määrätty, vaan sai jokainen esittää vapaasti ajatuksiaan. Innostuksen tuli silmissä hehkuen laulettiin välillä taistelulauluja, joitten sytyttäminä astuivat nuoret julistamaan vahvaa uskoaan heimolaistemme suureen tulevaisuuteen! Nuorille uutta intoa antamaan olivat veljesiltaan saapuneet SM:n keskusjohdon jäsen Reino A l a - K u l j u IKL:n Pj, tohtori Martti Ilmari K a n t e l e ja IKL:läinen Arvi J o k i l e h t o, jotka kaikki tartuttivat jokaiseen palavan isänmaanrakkauden.

Sunnuntaina 13 p:nä oli Rautatieläisten talossa suuri SM-juhla, johon oli yleisöä saapunut 500-päinen joukko. Puhujina olivat lehtori Reino A l a - K u l j u ja ylioppilas Erkki E r w a s t. Juhla teki valtavan vaikutuksen paikkakunnan asukkaisiin. Sinimusta-aate on leviämässä!

Sm.

SM MIKKELI.

Mikkelin po:n kokous pidettiin tk:n 15 p:nä IKL:n Kerhossa. Tähän kevätkauden alkamistilaisuuteen olikin saapunut sinimustia melkoisesti. Aluksi laulettiin »Luo l'ppujen», jonka jälkeen rj K a r p p luki SM:n päällikön uudenvuoden tervehdyksen. Pj P a r t a s e n erottua toimestaan valittiin uudeksi pj:ksi aj S e p p ä. Ohjelmassa oli vielä lausuntaesityksiä sekä sm K a r i k o s k e n esitelmä vapaamuurariliikkeestä, joita mielenkiinnolla kuunneltiin. Lopuksi laulettiin yhteisesti »Vilppulan urhojen muistolle».

Prj.

SM LEMPÄÄLÄ.

Lempäälän Sinimustilla oli kerhoilta 13. 1. -35 Lemposten Halkolassa. Isäntäväen käytettäväksi luovuttama pirtti oli koristettu vaakunoin ja sinimustin värein.

Kerhoilta aloitettiin laulamalla »Hämäläisten laulu», minkä jälkeen sm Jouko V a n a m o lausui vieraat tervetulleiksi. Seurasi sitten »Mustapaitojen marssi» ja lehtori Osmo A u l a m o n puhe velvollisuuden tunnosta ja sen täyttämisestä. Puheen jälkeen laulettiin »Vala». SmPj Teppo T a t t a r i esitti sitten katsauksia kuluneen vuoden toimintaan ja selosti tämän vuoden toiminnan suuntaviivoja. Tilaisuus päätettiin laulamalla yhteisesti »Karjalan marssi».

SmPrj.

SM RAUDASKYLÄ.

Vuosi 1935 on kulunut tähän asti »Sinimustan» tilaushankinnassa. Järjestämme ensi kuussa juhlan, johon toivomme saapuvan puhujaksi päällikkömme pastori Elias Simojoen.

SM Raudaskylä tulee aloittamaan uuden taisteluvuoden järkkymättömällä innolla ja tarmolla.

Prj.

SM SAVONLINNA.

Syksystä jouluun suuntautui Po:mme toiminta etupäässä osaston sisäisen toiminnan lujittamiseen, jäsenten kasvattamiseen taistelijoiksi. Siksi kiinnitettiin erikoista huomiota ryhmäkokouksiin. Ryhmät ovat kokoontuneet säännöllisesti kerran viikossa ja koulutuksessa on noudatettu keskusjohdon koulutusohjelmaa ja täten saatu toiminta määrätietoiseksi. Lisäksi laulukuoro ja »puhujaalokkaat» toimivat SmPs Antti I m m o s e n johdolla. Kerhoiltoja on ollut kerran kuussa.

Prj.

SM SUKEVA.

Po järjesti joulukuussa valistustilaisuuden jäsenilleen. Esitelmän SM-järjestön organisatiosta piti Pj A. N i k u l a. Saapuvilla oli kolmattakymmentä sinimustaa, jotka kukin saivat uutta uskallusta ja päämäärän tietoisuutta.

Prj.

SM HUITTINEN.

Huittisten Sinimustat tekivät hyökkäyksen Luttilaan joulukuussa. Tilaisuuteen oli saapunut runsaasti kuulijoita, jotka mielenkiinnolla seurasivat nuorten esityksiä. Ohjelmassa oli puheita, lausuntaa ja laulua.

Prj.

SM ROVANIEMI.

Po järjesti juhlan joulukuussa Yhteiskoulun juhlasaliin. Sali oli kauniisti koristeltu sinimustamerkeillä ja Karjalan ja Inkerin surunauhoihin verhotuilla vaakunoilla. Sm O. L a i t i n e n piti tervehdyspuheen viitaten siihen, mikä tehtävä on Suomen nykyisellä nuorisolla soittamalla »myrskykelloja», että kansamme heräisi ja valmistautuisi suureen tehtäväänsä. Välillä esitettiin yhteislaulua. Pastori E. S a l m i piti vakavahenkisen puheen teroittaen nuorisoa kulkemaan puhtailla teillä. Lopuksi laulettiin Isänmaan virsi.

Prj.

Perustaessanne kotia Tutustukaa meidän monipuoliseen varastoomme:

Rautasänkyjä. Rautaisia kaksoisleposohvia. Teräsputkihuonekaluja. Lukulamppuja. Leposohvan peitteitä. Pöytäliinoja. Patjoja. Sänkypeitteitä. Tauluja y.m. Edulliset maksuehdot:

Auran Rautateollisuus Oy. Turku. Linnankatu 9—11. Puhel. 798.

HOTELLI GARNI
Turku, Linnankatu 17 - Puhelin 915
Hyvin kalustettuja huoneita 15:— mk:sta alkaen.

K. J. SAARENNON TAPETTI JA PAPERIKAUPPA
Turku. Puutarhakatu 32 - Puhelin 1322

T:mi G. CALABRESE
SALKKU- JA MATKATARPEIDENTEHTAAN MYYMÄLÄ

M. LINDBLOMIN JÄLK.
Turku, Eerikinkatu 15. Puhelin 1073.
Leikkikaluja - Lyhyttavaroita

Turun Paperiteollisuus Oy.
Koulutarpeita, Konttoritarpeita. Talouspapereita halvalla
Myymälä: Humalistonkatu 12. Turku

I K L:n Kahvilaa *Turussa suositellaan!*

Leninkejä, Atlas-pukuja, Silo-alusvaatteita, Neulomon liivejä y.m. valiotuotteita myy valikoimarikkaista varastoistaan varsin edullisesti **SANTANEN**
Turku, Aurak. 5. Puh. 424. Pukuosasto II kerr.

Oy. K. A. A. Virtanen Ab. Lasi- ja Kehysliike
Turku, Uudenmaank. 4, puh. 614. Perust. 1890.

Oy. Sähkö Ab.

Turku. Humalistonk. 11.

Valmistaa ja vuokraa äänensiirtolaitteita sekä vahvistajia elokuviin ja gramofoonilaitteisiin.

Sinimustissa

on Suomen tulevaisuus, käyttäkää siis liikettä joka tukee Teitä ja se on

Kantolan Jälk.
Kultasepänliike

Turku. Eerikinkatu 8. Puh. 941.

HUOM.!
Kaikenlaisia merkkejä valmistetaan!

TURUN TAVARAKESKUS

Turku, Humalistonkatu 5. Casinon kulma. Puh. 3600.

Herrain ja naisten vaatehtimo. Suosittelee monipuolisesta varastosta Herrain ja Naisten vaatetustarpeita

---

SINIMUSTAT!

FREESIA *kukkakauppa on edullisin ostopaikka kukkia ja seppeleitä tarvitessanne.*

Turku. Eerikinkatu 12, puh. 554.

Puh. 1801

Tehdas Samos

Hyvien virvokkeitten valmistaja Turussa.

J. Silvennoinen

Leipomo ja Kondiittori

Turku. Humalistonk. 5. Puh. 1631 ja 3267.

SUOSITELLAAN.

Helsingin Urheilukeskus Oy.

Kaisaniemenkatu 7. Puhelin 39802.

Edullinen urheiluvälineiden ostopaikka.

SANOMALEHTI „UUSIMAA"

PORVOO, RUNEBERGINK. 33

PUH. TOIMITUS 274, KONTT. 127

Uudenmaan vanhin suomenkielinen maaseutulehti. Edullinen ilmoitusväline.

UUSIMAAN KIRJAPAINO

PORVOO, RUNEBERGINK. 33.

PUHEL. 127

Suorittaa kaikkea alaan kuuluvaa työtä huokealla.

Nousevan Suomen suuntaa

edustaa

SINIMUSTA!

Joko olet sen tilannut? Ellet, niin tee se jo tänään! Täytä alla oleva tilauskaavake ja lähetä se suoraan toimistoomme! Tilaajat saavat vielä vuoden ensimmäiset numerot.

Nimi: .....

Osoite: .....

Tilausmaksu Smk. ..... seuraa mukana.

1/1 vsk. 25:— **Sinimusta.**

1/2 „ 14:— Helsinki, Mikonk. 15 A.

Suomen Meriliiketoimisto

Speditioni-

asioimis- ja laivanmeklaamo

Konttori

SINIMUSTAT!

Suosikaa ilmoittajiamme!

Rek.
tavaramerkki

IKL:n Kauppa Oy.

Mikonkatu 15 A. Puh. 26404 ja sarja 20306

Sähköos.: IKLOY, Helsinki

IKL-tavaroita: (huom. Karhu merkki)

järjestösormuksia
emaljirintaneuloja
kalvosinnappeja
puseroita
solmioita
vöitä
olkahihnoja
juhlavaakunoita
pöytälippuja
taskukirja
laulukirja
nuotteja ja esitelmiä
tulitikkuja, sinimustia,
kahvikuppeja ja -kalustoja
kirjepaperia
kuoria
kirjesinettejä
lyijykyniä
kynänvarsia
olkaimia
puukkoja
savukkeita
paahdettua kahvia
(1/4 kg. pakkaus)

Suomen lippuja (kaikkia kokoja)

Hinta 2:—

Porvoo 1935, Oy. Uusimaan Kirjapaino.